

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΙΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ ΜΟΡΦΟΝ. Έν Ἀθήναις αρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑποτρ. αρ. 16. — Έν τῷ Ἰου. αρ. 25. ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἡμερῆς ἡ ἑξῆς, λ. 20, τριῶν ἡμερῶν λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἑξαῖς ἡ ἑξ. μηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, οὐλὸς ΜΟΥΣΜΗ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλίμωνος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες πρωτότυπον μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Εἶναι ὠραῖον εἰς τὸ εἶδος τοῦ μυθιστόρημα, καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ τύχη γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Οἰκογενειακὴ ἔρις.

Ὁ κύριος Καλλιγᾶς καὶ ἡ κυρία Δραχημή.

Καλλιγᾶς. Τι τὰ θέλεις τὰ πολλά λόγια. Εἶσαι ἄσχημη εἶσαι ἀρρώστη, εἶσαι γρηχ. Δὲν σε θέλω.

Δραχημή. Καὶ τ' εἶσαι σὺ ποῦ θὰ με πῆς ἐμένα γρηχ! Κουτσόδοντη! Παλιόγερε! Φαρούτη.

Καλλιγᾶς. Ἐλα, λίγα λόγια, νὰ μὴν τὰ χοιδραίνουμε. Ἀπ' τῆ ζούλια σου ποῦ τρελλαίνονται γιὰ μένα τὰ πιὸ ὠμορρα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ζούρεις τί λές.

Δραχημή. Ἐναμώραμα! δὲν καταλαβαίνεις πῶς τρελλαίνονται γιὰ νὰ τοῦς διαρίσῃς κανένα-ἐραστή της ἢ γιὰ νὰ σοῦ φάνε μερικὸν παρᾶ; Ν' ἀκούεις τί σοῦ λένε ἀπὸ πίσου.

Καλλιγᾶς. Ἐγὼ κυττάζω τί μοῦ λένε ἀπὸ μπρός!

Δραχημή. Ἐλα, ἔλα, με τ' ἀγρεῖς-ἀλογᾶ σου! Δύο καὶ δύο κλάμουν τέσσαρα! Θὰ συμμαζέψῃς νὰρχεσαι; κάθε

βράδυ σ' τὸ σπῆτι σου ἢ θὰ πάρω τὴν σκοῦπα νὰ σε συμμαζέψω ἐγώ;

Καλλιγᾶς. Νὰ με συμμαζέψῃς κοντὰ σου δηλαδή;

Δραχημή. Δὲν ἔχω ἀνάγκη! Πήγαινε νὰ βροῖσῃς τῆς βρώμας τῆς Λίρας, τῆς γαλλίδες σου, τῆς ἐγγλέζικαις σου! Ἐγὼ σε πάλεγα ἐξ ἀρχῆς ποῦ δὲν ἤσουν ἐσὺ γιὰ Ἑλληνίδες.

Καλλιγᾶς. (ὀργιζόμενος καὶ τρέμων ἐκ ματίας) Λοιπὸν, θὰ με ξεφορτωθῆς ἤ ἀγί; Λέγε! Δουλειὰ ἔχω!

Δραχημή. Ἐσὺ νὰ με ξεφορτωθῆς. Τὸ σπῆτι εἶναι δικό μου.

Καλλιγᾶς (ὀργῶν) Κι' αὐτὰ; εἶναι δικαί σου.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία συμπίθονται ἡ κυρία τῆς καταφέρνει πολὺ καλὰ τοῦ κυρίου· ὁ κύριος εἶναι ἀποκατωμέτος. Ἡ κυρία τὸν ἔβουλε κάτω. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ ὁ κύριος τῆς δίδει μίαν σαγκωματιὰ, καὶ τῆς ἀφαιρεῖ τὸ ἐν δέκατον τῶν μελῶν της. Ἡ κυρία αἰματόθυρος μεταφέρεται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον· ὁ κύριος παίρνει τὸ ἴδιόν του καὶ κάθεται εἰς τὸ πηγάθρον. Ὅτε βλέπει ἐν τῇ ὁδῷ μίαν ἀνθοπώλιδα, Δεκάρα τὸ ὄνομα. Τῆς κάμνει νεῦμα καὶ ἀναβαίνει.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ αἰφνίδιος καὶ κατὰ συμπίθειαν τοκετός.

Τὶ συνέβη μεταξὺ τοῦ κυρίου Καλλιγᾶ καὶ τῆς δεσποινίδος Δεκάρας ἀγνοοῦμεν. Ἠδυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὰ πνεύματα τῶν νομικῶν θαλάμων νὰ μᾶς εἰπωσι λεπτομερῶς τὰ συμβήντα. Ἀλλὰ δὲν ἐπιχαλούμεθα τίποτε. Περιορίζομεθα νὰ σοῦ εἰπώμεν ἐκεῖνο ὅπερ εἶδον ὁ ὀφθαλμοί μας. Ὅτι ὁ κύριος Καλλιγᾶς ἔμακ εἰσελθοῦσαν τὴν δεσποινίδα Δεκάραν τὴν ἀντιβίβασι... εἰς τὰς ἀγκαλὰς του. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὠρθη ἡ Δεκάρα ὀδηγοῦσα βρέφος κλυθμηρίζον, τὸν Ὀβολόν. Καὶ κατὰ συμπίθειαν ὄλαι καὶ τῶς δεσποινίδος Δεκάρας ἐγένετο ἀπὸ ἐνα Ὀβολόν. Εἰς τὸ θεῦμα τοῦτο ἄς ἐπα-

να λαβώμεν, τι ἐν τῷ αὐτῷ περὶ τῆς ἐλευθέρου τοῦ ἄπο τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν μυθιστορήματος: Σπάνιον μὲν εἶναι τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τὸ παραδέχεται!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὅπου ὁ κύριος Καλλιγᾶς ἀνοίγει κατὰ κράτος.

Μεγάλη ταρχὴ εἰς τὸν λαόν. Μίαν προίαν βλέπει ὅτι ὅλαι αἱ κόραι τοῦ ἀπέκτησαν καὶ ἀπὸ ἐν νόθον τέκνον. Ἐπαναλαμβάνονται ἀναμῖξ σκηναὶ ἐκ τοῦ Δὸν Ζουὰν καὶ τοῦ Φάουστ. Καὶ μερικαὶ σκηναὶ ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκακίου. Ὁ Καλλιγᾶς καταζητεῖται ὡς ὁ μέγας Μεφιστοφίλης τοῦ θαύματος τῶν αἰφνιδίων τοκετῶν. Δέκα χιλιάδες προκλήσεις μονομαχιῶν λαμβάνει ὁ μικρὸς ἄνθρωπος. Δὲν δέχεται καμμίαν. Τὸ ἐσπέρας κἀνεὶς πατὴρ δὲν δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του τὰς ἀτιμασθείσας θυγατέρας του Δεκάρ. Αὐταὶ δὲ ἐξ ἀπελπισίας πίπτουν λειπόθυμοι. . . εἰς τῆς τοῦ Καλλιγᾶ. Ὁ δικαίος ἄνθρωπος ἐρχεται εἰς ἀπελπίαν. Τί νὰ τὰς κάμη τόσας χιλιάδας Δεσποινίδων. Ἐπὶ τέλος τοῦ ἐρχεται ἡ ἰδέα καὶ ἀνοίγει Δημοσίον Σκράφιον, πλησίον τῶν Βούρλων. Καὶ οὕτως ἔληξε τὸ δράμα.

Καὶ-Καὶ.

ΒΟΥΛΗ.

Σάββατον 50 Ὀκτωβρίου.

Ἄν ἐβλεπέ τις τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος κλητῆρος, καθ' ἣν στιγμὴν τῷ ἐπιδεικνύω τὸ εἰσιτήριόν μου

καὶ μοῦ ἀνοίγει τὴν θύραν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων, θὰ ἐμάντευεν ὅτι εἶνε κατὰ φύρην ἀμείνων ἐν τῷ ἐνδύσει, καὶ σχεδὸν μὲ μισεῖ, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξακῆσθαι ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἐξουσίαν του. Διότι, φαίνεται, φρονεῖ ὅτι κλητὴρ τῆς βουλῆς θὰ πῆ νὰ διώχῃ καὶ νὰ βρίζῃ, ὅπως χωροφύλαξ θὰ πῆ νὰ πετακῶν, ὅπως ἀτυνομικός κλητὴρ νὰ ἐκκοιλιάξῃ.

Τὸ ἄκρον ἄκρον βουλευτικῆς μερίμενης!

Ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀναγινώσκει τὴν πρὸς τὸν βασιλέα προσφώνησιν τοῦ προεδρείου, καὶ τῆς Α. Μ. τὴν ἀντιφώνησιν, μερικοὶ βουλευταὶ φωνάζουσι νὰ τὰ διαβάσῃ δυνατώτερα, διότι δὲν ἀκούουν. . .

Οἱ κ.κ. Φωτῆλας, Φιλάρετος, Στεφανίδης, Μυρομάτης, Βάλβης, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη εἰσαγωγή εἰς τὸ μελὸδραμα, παίζουσι ἐν συνυλῆσιν ἴδιον μελὸδραμα ἐπὶ μελαγχολικῶν ἢ θορυβωδῶν σκοπιῶν, δυνάμενα νὰ ἐπικληθῶσιν ἐπαρχιακὰ Παράπορα. Καὶ οὕτως, ἀρνήσας ἐξοφλοῦσιν, ὡς ἀγαθοὶ ἀντιπρόσωποι, μὲ τὰς οἰκείας ἐπαρχίας: σῶζεται δ' ἀπ' ἐτέρου ἢ βητορικῆς αὐτῶν ἀξιοπρέπεια. Καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Φιλάρετου ἐξασκτεῖται αὕτη διὰ σειρᾶς ἐπερωτήσεων, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει ἐπίσης πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του δρῶντας ὑπουργοὺς, ἴσως διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι δικαίως μετὰ τῶν ἀντιπρόσωπων ἀνισότητος, ἐν τῷ συναισθηματικῷ τῆς δημοκρατικῆς ἰσότητος, τὴν ὁποίαν, νομίζω, πρεσβεύει.

Ὁ δὲ κ. Μυρομάτης, βουλευτὴς Βογιότης, διὰ νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὰ παράπονά του, καταλαμβάνει τὸ τα-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 366 καὶ τέλος).

Ὁ Ἴατρος ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν του γνώσεων ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ λαμβάνῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν ἄλλων συναδέλφων του τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὰς ἐννοῇ. Ὁ Buffon εἶπεν ὅτι ἡ ἠθικὴ τοῦ λύκου μᾶς φωτίζει περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς δικαστὴς δὲν δύναται νὰ τὸ ἐννοῇ αὐτό, οὔτε εἰς φιλόλογος καὶ τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τρίποδος ὁμιλοῦντες περὶ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μέγας φυσιοδίφης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἔγραψε περὶ ζωολογίας, πολιτικῶν καὶ ἠθικῆς. Πῶς σὰς φρίνεται ἡ ζωολογία μὲ τὰ πολιτικὰ καὶ τὴν ἠθικὴν; Καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ ὅλα συνέχονται, διότι καὶ ὁ ἀνθρώπος εἶναι ζῶον.

Ἐν Ἑρῶπῃ καὶ Ἀμερικῇ, ὡς γνωρίζετε, πληθὺς σφῶν ἐταριῶν, πληθὺς συγγραφέων, ἀρθρογράφων ἐν περιοδικοῖς, κατακίονται καὶ γράφουσι περὶ δικόρων ζωτικῶν ζητημάτων ἐνδιαφερόντων ἀμέσως τὸν ἀνθρώπου. Ἡ γνώμη τῶν ὄλων ἐκκεῖται ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἡτις καὶ τοὺς βοηθεῖ εἰς τὰς μελέτας τῶν ἐπιδρῶν ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τῆς κοινωνίας. Ἄν θέλητε μὴ τοὺς ὀνομάσῃτε ὅλους Ἴατροὺς, διότι τῶν ἄλλων δὲν γνωρίζουν νὰ θεραπεύουν διὰ φαρμάκων τὸν ἀνθρώπου, οὔτε μετέρχονται τὸν Ἴατρον· ἀλλ' ὅλοι εἶνε ἐροδιασμένοι μὲ τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας ἔχει ἡ Ἴατρικὴ καὶ αἱ ἄλλαι φυσικαὶ ἐπιστήμαι.

Ποῖος τῶν καθηγητῶν εἰδείξεν ἐδῶ εἰς τοὺς μαθητὰς του τὴν Ἴατρικὴν ὑπ' αὐτὴν τὴν ὄψιν; ποῖος τοῖς ὑπέδειξε τὴν ὁδόν, ἣν εἶνε δυνατὸν τινὲς νὰ ἀκολουθήσουν ἀπὸ ἀποφοιτήσεωσιν τοῦ Πανεπιστημίου; ἐν ἄλλαις λέξεσι, τίς τοὺς ἀνέθρεψεν ἐπιστημονικῶς; οὐδεὶς καὶ διατί; διότι οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀνάγκην διδασχῆς· ἕκαστος αὐτῶν ἔχει 30 ἕως 40 ἐτῶν πειρᾶν, καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς παρήγαγε τὸ ἐλάχιστον ἄξιον λόγου, ἔργον εἴτε ζήρως Ἴατρικόν, εἴτε καὶ περὶ οἰουδήποτε ἐκ τῶν πλείστων ἀντικειμένων, περὶ ὧν σὰς εἶπον πρὸ ὀλίγου. Οὔτε ἐταιρικά, οὔτε ἐργασίαι, οὔτε παρακρήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ἐνθα διδάσκονται παντοῖα ἀνώτερα μαθήματα δι' ὅλον τὸν κόσμον, ὅστις τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐννοῇσῃ, ὡς γίνεται τοῦτο ἐν Ἑρῶπῃ. Πενταχῶς ἡλι-

λαίωρον βῆμα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸν κειρὸν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὸν λιγυροῦσε, καθὼς λέγουσι· ἐνοῶ λοιπὸν τὴν ἀπειλοῦσαν ἐξέσιν τοῦ ἀνδρὸς εὐθύς ἀφοῦ συνεκρούσθῃ τὸ βλέμμα του πρὸς ἐν μειδίαμα τοῦ κ. Καλλιγᾶ· «ὅταν ὁμιλῶ ἐγὼ, νὰ μὴ γελᾶτε σεις! νὰ μὴ γελᾶτε σεις, ὅταν ἐγὼ ὁμιλῶ!» Καὶ τὰ τοσαῦτα ἐντόμως ριπτόμενα ἐγὼ τοῦ ποτὲ Νομάρχου κ. βουλευτοῦ μοὶ ἐνθυμίζουσι ἄλλον τινα πρῶτον Νομάρχην, ὅστις σαφῶς ὑπεδείκνυε τὸ τρισύνθετον τοῦ Μακράκη, συγκείμενον ἐκ σώματος, ψυχῆς, καὶ, ἂν ὄχι ἐκ πνεύματος, ἀλλ' ἐξ ἐγῶ. Ἄν τῷ διεβίβαζετε τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ βῆν τῆς Τύνιδος, θὰ σὰς ἀπήντα: Τὸ ἤξευρα ἐγὼ ἅτι θὰ ἀποθάνῃ! Ἡ δὲ νὰ σὰς ἀπευθύνῃ προωίνον τινα χειρισμὸν, π. χ. θὰ σὰς ἔλεγεν οὕτω: ἐγὼ σὰς λέγω Κελημέρα!

Ἄλλα συστατικὰ τῆς ρητορικῆς τοῦ ἀνωτέρω Κυρίου. Περίπατος ἐπὶ τοῦ βήματος, μεγαλοπρεπεῖς χειρονομίαι, καὶ γρονθοκοπήματα. Μία πανηγυρικὴ ἀνύψωσις τῆς χειρὸς ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν λέξιν Παπαμυχαλιόπουλος, ἣν συγχρόνως ἐκφέρει· ἐκεῖνος δ' οὐδὲν τῆς ἀνηλεοῦς πυγμῆς του συνοδεύει τὸ ὄνομα μίαν διδασκαλίαν τῆς ἐπαρχίας του. Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του βραχνὸς παριστᾷ εἰς τὴν φαντασίαν μου τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ὀλοκλήρου τῆς Κομμουνιστικῆς διασφορᾶς, ἐὰν ἡδύνατο διὰ μίαν φωνῆς νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἐπεισόδιον μὴ ἀναγραφέν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων: Καθ' ἣν στιγμὴν ὁμιλεῖ ὁ κ. Φιλάρετος, ἀνθρωπὸς τις εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, σοβαρῶς, φασοριτοφόρος, καὶ πλήρης ἐπιβλητικότητος, ἐχώρει πρὸς τὸ βῆμα· τὸν ἐπρόφρασαν ὅμως κλητὴρ τις καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ὁ ξένος ὑποχώρει.

Δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ πρίγκιψ Ἀβερνιόπουλος, ὅστις ἤρξατο νὰ ἀπγγεῖλῃ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον δὲν ἀπήγγειλε κατὰ τὴν ἐνκρίσιν τῆς παρουσίας συνόδου.

Εἰς τὸ μελὸδραμα μᾶς εἰσάγει ὁ ταχύλογος κ. Ζηνοπούλος, ἐπιτιθέμενος κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἔσχε τὴν ἀνήκουστον αὐθάδειαν νὰ ὑποβάλῃ τὸν προϋπολογισμόν εἰς τὴν βουλὴν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς συνεδριάσεως, ὅπερ τοσοῦτον ἀπαθεῖ πρὸς τὰ καθιερωθέντα κυβερνητικὰ ἔθιμα τῆς ἀμελείας, τῶν ἐλλειμμάτων, καὶ τῶν περὶ τὰ τέλη τῶν συνόδων ὑποβολῶν. Δὲν πιστεύει εἰς θαύματα, καὶ ὅπως ὁ Θωμᾶς τὰ σημεῖα τῶν ἡλῶν, ζητεῖ καὶ οὗτος νὰ ψηλαφήσῃ τοὺς ἀναλυτικοὺς πίνακας.

Μετὰ τὸν Δελγηγιάννην, ἀνατρέξαντα εἰς παρελθούσας κοινοβουλευτικὰς σελίδας προσθεθεῖσας ὑπὸ τοῦ κ. Ζηνοπούλου, διὰ νὰ στηρίξωσι τὸ κύρος τῶν ἐπιχειρημάτων του, ὁ Πρωθυπουργὸς καταλαμβάνει τὸ βῆμα, σὺν γυναίκα ἢ ὁποῖα ἀκούει τριγύρω τῆς παρατηρήσεις καὶ δυσπιστίας ἀπὸ ἄλλαις, διὰ τὸ πλέον νοικοκυρίστικο κάμωμά της. «Ἀφοῦ εἰσηγάγομεν, λέγει, οὕτως ἐγκαίρως τὸν προϋπολογισμόν, δὲν ἔχομεν καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποβάλωμεν πίνακας ἀναλυτικούς. . . ἀλλ' ὁ κ. Δημητρακῆς ἐξανέστη πρὸ τοιαύτης ἐγκαλιότητος, διότι τοιαύτην ὕβριν πρὸς τὴν Βουλὴν οὐδεὶς ποτε τῶν κατὰ καιροὺς φίλων του ὑπουργῶν ἐνθυμεῖται νὰ διεπραξῆ.»

Κατόπιν, ἀνταποδίδων τὸν χειρισμὸν πρὸς ἓνα ἕκαστον τῶν ἐπερωτησάντων βουλευτῶν, καὶ ὁμιλήσας περὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς ἣν τρέφει ἡ κυβερνήσις πρὸς ὅλας

θιότης βασιλεύει! Εἰς τὸν ἡλίθιον κατορθώνει τις νὰ διδάξῃ καὶ μουσικὴν καὶ Ἴατρικὴν καὶ ἀριθμητικὴν, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ δυναθῇ ὁ ἡλίθιος νὰ προσθέσῃ τι νέον εἰς τὰ διδασθέντα, ἀλλ' ἀναπαράγει καὶ ἐπαναλαμβάνει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔμαθε, χωρὶς ταῦτα νὰ θιξῶσι καθ' οἰονδήποτε τρόπον τὸ ἔργον του. Εἶνε αἰωνίως ὁ ἴδιος. Ἐντεῦθεν, φίλτατε κύριε Θόμωσιν, ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπαντᾷ τις ἐδῶ νέους ἐκ τῆς σπουδαζούσης μερίδος τῆς κοινωνίας καὶ δὴ καὶ τῆς θεωρουμένης ἡθικῆς ἀνωτέρας ὡς πλουσίας, οἵτινες ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ φέρεσθαι, τοῦ φρονεῖν, κατ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἐνὸς χωρικοῦ, ἀγροφύρου ἢ τραμπούκου μὴ τυχόντος οὐδεμιᾶς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς. Ἡ αὐτὴ γλώσσα, τὰ αὐτὰ ἦθη, τὰ αὐτὰ αἰσθητά, οἱ αὐτοὶ τρόποι, ἡ αὐτὴ μαγκούρα καὶ τὸ αὐτὸ πιστόλιον. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι ὁ σπουδαζὼν νέος, ἐὰν π. χ. τύχῃ νὰ εἶνε Ἴατρος, θὰ γνωρίζῃ ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ κατάρτησις τῶν βρόγχων, ὁ ἀσθενὴς θὰ βήξῃ ἢ καὶ θὰ πτῆ, τὰ δὲ πτύελα θὰ εἶνε βευστὰ καὶ διαφανῆ πηλῶν ὅμως καὶ νὰ εἶνε κίτρινα καὶ κολλώδη! Ἐὰν ὑπάρχῃ κατάρτησις τῶν ἐντέρων, τότε ὁ ἀσθενὴς θὰ ἔχῃ διάρροιαν μὲ τὰ ἐπτά χρώματα τῆς Ἰριδος. Ὡς ὁ Ὀνειροκρίτης δηλαδὴ μὲ τοὺς ὀρισμούς του: ἐὰν καθ' ὕπνον ἴδῃς ὄφιν, τότε περιπλοκὴν τῶν υποθέσεών σου σημαίνει. Ἐὰν δὲ καθ' ὕπνον ἀνθρώκας συνάξῃς, τότε χρέματα θέλεις λαβεῖν. Οὐδεμία βελτίωσις τῆς πρώτης ἀ-

τομικότητος. Ὁ πανηγυρικὸς οὗτος τοῦ ξένου ἐλέγετο ἐνῶ ἐπερίπατον εἰς τὰ προπύλαια. Ὁ Σωκράτης ἠσθάνθη μεγάλην λύπην ἀκούων τοὺς λόγους τοῦ φίλου του. Ἐπὶ τέλος φρονεῖτε, λέγει ὡσεὶ ζητῶν παραγορίαν, ὅτι τοιαύτη θὰ εἶνε καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ κατάστασις; μὴ μὲ ἀπελπίζετε σὰς παρακαλῶ. Ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶνε μόλις 50 ἐτῶν ἀπ' οὗτο ἐξῆλθε τοῦ ζυγοῦ τὸ πολυπαθὲς ἔθνος, ἐπιτρέπεται νομίζω, νὰ ἐλπίσῃ τις ὀλίγον ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐπέλθῃ βελτιωσις καὶ πρόοδος. Ἄντὸ τὸ τυπικὸν ἐπιχειρήμα τὸ καλύπτον καὶ παραγοροῦν τὰς ἀδυναμίας μᾶς μοὶ φαίνεται ὅτι ἔγεινε πλέον παλαιὸν καὶ δὲν ἔχει μεγάλην ἀξίαν. Διὰ νὰ κρίνῃ τις τὴν μέλλουσαν ἱστορίαν ἐνὸς ἔθνους, δὲν πρέπει νὰ κάμῃ μαθηματικούς ὑπολογισμούς καὶ νὰ λέγῃ: δοθέντος ὅτι ἐν ἔθνος ἔκαμεν ἐντὸς 100 ἐτῶν πρῶτον π. χ. 10, ἐντὸς 200 ἐτῶν, πόσον θὰ κάμῃ; καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς δύο μέσους καὶ δικαίως διὰ τοῦ ἄκρου νὰ εὐρίσκῃ τὸ ζητούμενον. Ἐὰν ὅμως ἔχῃ ἀδυναμίαν εἰς τοὺς μαθηματικούς συλλογισμούς, ὑφείλει νὰ ἐνθυμηθῆται ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀντιστροφὸς ἀναλογία. Ἡ ἱστορία μᾶς παρεχει δυστυχῶς πλεῖστα παραδείγματα περὶ τῆς ἀληθείας τῆς συχνότητος τῆς ἀντιστροφῆς ἀναλογίας. Ἐνθυμηθῆτε τοὺς Κινέζους, Ἰνδοὺς, Ἀραβίους, τοὺς

ἐξ ἴσου τὰς ἐπαρχίας, περὶ ὧν συντελεσθησάντων, περὶ ἀρχιμηχανικῶν καὶ μηχανικῶν καὶ ἐργοδηγῶν καὶ ἀρχιτεχνικῶν ἀρχιτεκτονικῶν πρὸς τοῦτο ἐκ Γαλλίας καὶ περὶ εὐγνωμοσύνης ὑπερλομένης εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν προσφοράν τῆς, τελειώσιν· ἐνῶ ὁ Δημητρακκάκης περὶ αἰτίας πρὸς τὴν ἐπιβίωσιν τῶν ἀναγνωστικῶν τοῦ Νοεμβρίου βροχῆ, ὑστερον ἀπὸ τῆς ρηνοπωρινῆς θάλαπης, ὡσάν ὑπεψύχρανε καὶ τοὺς κούτωνας τῆς ἀντιπολιτευσεως. Ἦπακτήθημεν λοιπόν, καὶ πρὸ πάντων τὸ βραδέμετρον τῆς Νέας Ἐφημερίδος . . . ὡς πρὸς τὴν σήμερον.

Ὡστε τὰ χειροκροτήματα, τὰ ὅποια ἐξεργάσθησαν ἅμα τῆς συντελεσθείσης καταλήψει ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρακκάκη, ἦσαν, φυσικῶς, ὑπερλομένης ἐπικίνδυνος πρὸς τὴν σχοινοβραχίαν του δεξιότητά, ἐκτός πάσης πολιτικῆς ἐκδηλώσεως ὡστε ἀδίκως διέταξεν ὁ κ. Πρόεδρος τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἀεροκατηρίων, καὶ δικαίως ἐκράυαζε κατὰ τῆς παρεξηγήσεως ὁ κ. Ζυγομακάς.

Ἐπὶ τῇ ἀδίκῃ ἀποβολῇ τῶν ἐνθουσιωδῶν θεατῶν, ἐγκρατῆσιπῶ κ' ἐγώ, οἶονεὶ διακλυτῶμενος, τὴν θέσιν μου καὶ φεύγω ἀρίων ἐπὶ τοῦ Βήματος τὸν Δημητράκη, ἀναμένοντα νὰ κατακλύσῃ ὁ θόρυβος, καὶ ἐν εὐγενεὶ ἀμύλλη πότε στρέφοντα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς συναδέλφους του, καὶ πότε ζύοντα τὴν φαλόκρην του.

Δευτέρα, 1 Νοεμβρίου.

Ἦστερον ἀπὸ τὰς ἀστραπὰς τοῦ Σαββάτου, ἀνεμῶμεν πλήρη κερκινῶν τὴν Δευτέραν ὑπέθετα μάλιστα ὅτι

ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους. Σημειώσατε ὅτι δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω τὸν τόπον μου, οὔτε οὐδένα τῶν ὁμογενῶν μου· ἀπλῶς μόνον μετὰ λύπης καὶ ἀγκυκλήσεως παρατηρῶ τὰ γεινόμενα. Ἡ καταστάσις μὲς εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀθροίσματος ὅλων τῶν παρελθουσῶν αἰτιῶν· μοιραίως εὐρυσκόμεθα εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητον θέσιν! Ὅχι ἴσο δὲ κωμικὸν νὰ ἐφαντάζετο τις ὅτι ὑπάρχουσιν ἐδῶ νέες σοφοί, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ φαίνωνται μόνον καὶ μόνον ἐξ ἀπλοῦ πείσματος. Ὑπὸ αἰτίας μοιραίας τοὺς νόμους τῆς ἐξελίξεως ἐνὸς ἔθνους, τὸ ὑπεῖν εὐρέθη εἰς τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνθήκας ὑπέκειντο. Τί θὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον; τοῦτο εἶναι σπουδαῖον ζήτημα, ὑπερ ὃ χρόνος θὰ λύσῃ. Τὸ κατ' ἐμὲ βλέπων τὴν προῦσαν κατάστασιν καὶ ζιπτῶν ἐν βλέμματι εἰς τὰ περίεργα πολυπληθῆ ἔθνη, σχηματίζω πεσομιστικὰς πεποιθήσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀπαλειπθῶ ἐντελῶς, διότι ἔχει τὸ ἔθνος μου καὶ τινὰ προτερήματα.

Ὅλην τὴν ἐλπίδα μου εἶχον εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κτήριον· ἀλλ' ἠπατώμην· διότι καὶ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλως ἢ ὅ,τι εἶνε. Ὅλα συμβαδίζουσιν εἰς ἓν ἔθνος. Παιδεία, πολιτεία, ἡθῆ, κοινωνικὴ κατάστασις· κτλ. ὅλα ἐπιδρασεῖν ἐπ' ἄλληλα καυτοχρόνως. Εἶνε δυνατόν π. χ. ἐν Τουρκίᾳ νὰ ὑπαρχῇ ἐν Πανεπιστήμιον βιβλιοθήκη; διότι δὲν δύναται οὐδὲν νὰ φηρατῆ αἶφρα; ἀπ' ἐκτουθῆ εἰς ἓν ἔθνος, χωρὶς νὰ συμβοηθῆσσι καὶ ὅλα καὶ λοιπὰ

ἢ ἐπιπροσθεῖσα Κυριακῇ, ἀνακλύουσα βουλευτικούς τινὰς λαρυγγας καὶ χειρὰς ἐκ τῆς κοπιώδους αὐτῶν ἐργασίας, θὰ ἐπανερερεν αὐτὰς ἀκακίαις εἰς τὴν σημερινὴν συνεδριάσιν. Ἐν τούτοις μετὰ μίαν μόνον ὥραν ἤραμον συζητητικὴν κατέληξεν ἡμεῶτερον, ὡσάν ἡ πρώτη αὐτῆ τοῦ Νοεμβρίου βροχῆ, ὑστερον ἀπὸ τῆς ρηνοπωρινῆς θάλαπης, ὡσάν ὑπεψύχρανε καὶ τοὺς κούτωνας τῆς ἀντιπολιτευσεως. Ἦπακτήθημεν λοιπόν, καὶ πρὸ πάντων τὸ βραδέμετρον τῆς Νέας Ἐφημερίδος . . . ὡς πρὸς τὴν σήμερον.

Ὁ λαὸς μάλιστα πιστεύει ὅτι ὁ καιρὸς μὲ τὸν ὅποιον μπαίνει ἐκάστη πρωτομηνία, κυριαρχεῖ καθ' ὅλον τὸν μήνα. Οὕτω λοιπόν πρέπει νὰ περιμένωμεν ὀλόκληρον τὸν Νοέμβριον μὲ νέφη καὶ βροχὰς, καὶ μὲ ἡσυχον ἐπιψήφισιν κυβερνητικῶν νομοσχεδίων ἐν τῇ Βουλῇ.

Συζητήθη τὸ νομοσχέδιον περὶ παρατάσεως τῆς προοσμίας διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν καθυστερούντων δόξακτων ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ. Ἡ Κυβέρνησις παρτείνει τὴν προθεσμίαν μέχρι 1 Ἰανουαρίου· οἱ κκ. Φωτήλας καὶ Κυβερνήτης ἐπιθυμοῦσαν ἐξάμηνον περίπου ἀναβολὴν· εἶναι ἡ ἀνεξαντλησίαι τῆς ἐπιεικειᾶς· ὁ κ. Τρικούπης ἐπιμένει εἰς τὸν Ἰανουάριον του· εἶναι ἡ δικαιοσύνη τῆς ἐπιεικειᾶς. Ὁ κ. Φωτήλας ἐπὶ τέλους, ὡς Ἄνατολίτης ἔμπροσθ, πρὸ ἀναλήθητου ἀγορασταῦ, περιορίζει τὰς ἐξέμηνους ἀξιώσεις του εἰς μόνον τριακονθήμερους, μονοῦ γονυπετή, καὶ τότε τὸ ἐλάττειον τοῦ πρωθυπουργικοῦ νομοσχεδίου σύρεται μάλις μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου.

Ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ἀπειλητικὴ ὑπόμνησις τοῦ κ. Προέδρου πρὸς τὰ ἀεροκατῆρα ὅτι ὑφείλουσι νὰ μένωσιν ἡσυχᾶ, ἢ εἰτακτος παρῶσιν χωροφυλάκων ἐν

δυνάμει αὐτοῦ. Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τοιοῦτου εἶδους πανεπιστήμιον, διότι καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ εἶνε τοιαῦτα. Ἡ στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ κατάστασις, οἱ ἄρχοντες, ἡ παιδεία, ὁ βρασιλεύς, τὰ σύνηθρα ἐνὸς κράτους· εἶνε τοσαῦτα πιστὰ εἰκόνας φωτογραφικαί τῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Τὴν πολιτικὴν π. χ. θὰ τὴν ἴδῃς μὲ ὅλον τὸ εἶδεθες πρόσωπον τῆς ἐντὸς τοῦ Πανεπιστημίου· αὐτὴ πᾶσι καὶ διορίζει τοὺς καθηγητάς, χάριν αὐτῆς οἱ σπουδασταὶ ὑποστηρίζουν τὸν ἓνα καὶ διώκουν τὸν ἄλλον, δι' αὐτῆς . . .

Μὴ γὰρ θόρυβος, συριγμοὶ καὶ φωναὶ ἐντὸς τῆς Νομικῆς σχολῆς; διέκοψαν τὴν συνομιλίαν τοῦ ξένου καὶ τοῦ Σωκράτους· πρὸ πάντων ὁ κρότος ἐνὸς πιστολίου ἐτάραξε σφόδρα τὸν Σωκράτη, διότι πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν ἤκουσε τοιοῦτον κρότον. Τί τρέχει! τί τρέχει! ἠρώτησεν ἐκπληκτος μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ κατὰθλονοῦ ἐκείνου θορύβου.

— Τιποτε! τίποτε! τῶ εἶπεν ὁ φίλος του· μία ἀπλουστάτη μόνον ἐπικυρώσις τῶν λαγομένων μου! Καλὴν ἐντάμωσιν, Κύριε Θόμωσιν εἰς Ἀμερικὴν! εἰς Ἀμερικὴν! Ταῦτα εἰπὼν ὁ ξένος ἐγκατέλειπεν ἀποτόμως τὸν Σωκράτην, καὶ διευσθηθεὶς πρὸς τὴν ἑδὸν ἀνέβη εἰς μίαν τυχαίως ἐκείθεν διεργομένην ἀμαξάν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Σωκράτης ἔμεινε κεληνώς· ἔριπτε ἐκπεπληγμένως βλέμματι πρὸς τὴν ἀναχωροῦσαν ἀμαξάν· ἔστρεψε πρὸς

προνοίαν διηρησθημένων εἰς τὰ θεωρεῖα τοῦ κοινοῦ, καὶ τὸ πρὸ τῆς ἐνάρξεως μεγάλωρονος διάλογος τῆς κ. Προζοῦς ἀπὸ τοῦ θεωρείου, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς, μετὰ τοῦ Στεφανίδου, ἦσαν οἱ μόνοι χωροκατισμοί, κ' ἐκείνοι ὡροὶ καὶ παροδοίαι, τῆς ἄχρου φυσιογνωμίας τῆς συνεδριάσεως.

Κουτρούλης.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Λαμβάνομεν τὴν ὑπομνήην καὶ ἀναγνωσκόμεθα κατὰ σειράν ἐν τῇ Ὁρα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν προεδραθέντων. Εἰς τὸ τέλος βλέπομεν ὅτι προεδριάσθησαν κατ' ἐκλογὴν οἱ κύριοι Μκυροδήμος, Τρκυλὸς, Μκυροπούλου καὶ Κουβαράς, ὡς ἀδικριθέντες ἐπὶ στρατιωτικῇ ἀρετῇ.

Καὶ μὲς ἐργεταὶ ὁ πειρασμὸς νὰ ἐρωτήσωμεν: — Μήπως οἱ ἄλλοι, περὶ ὧν δὲν φέρεται λόγος τοῦ προεδρασμοῦ των, προεδριάσθησαν ὡς ἀδικριθέντες ἐπὶ στρατιωτικῇ κηκίᾳ;

Ἡ δολοφονία τοῦ Σουλτάνου Ἀχίζ ὀνομασθῆ αὐτοχειρία.

Ἡ δολοφονία τῶρα τοῦ ἀρμενίου Ἰατροῦ Κικτιπιάν ὀνομασθῆ πάλιν αὐτοχειρία.

Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ ἔχασε τὴν σημασίαν τῆς παρὰ τοῖς Τούρκοις καὶ σημαίνει ἀπλούστατα *ιτεραχειρία*.

Σεμνὴ προκετολογία ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ σεμνοῦ Αἰῶνος.

Πρόκειται περὶ τοῦ φόνου τοῦ ἱατροῦ Κικτιπιάν, γενομένου θύματος χαρμεῖου, καὶ τοῦ φόβου τῶν Ἀρμενίων ἱατρῶν μήπως καταστῶσι παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς ὑπόπτοι, ὅτι εἰσέρχονται ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν χαρμεῖων αὐτῶν οὐχὶ ὅπως μόνον παράσχωσι τὴν ἱατρικὴν αὐτῶν συνδρομήν, ἀλλ' ἵνα ὡς ὁ κώκυξ ἐν ξένη κελίᾳ τὰ τὰ αὐτῶν ἀποθέσωσι, ἀναπληροῦντες παρὰ ταῖς ὀθωμανίσαι τοὺς κατ' ἀνάγκην ὑπὲρ τὸ δέον δι' αὐτὰς ἐγκρατεῖς συζύγους των.

Πῶς φαίνεται ἡ περὶ τὴν γλώσσην αὐτὴ ἐγκρατεία τοῦ σεμνολόγου Αἰῶνος εἰς τὸν εὐνοῦχον Λεϊβάδην τῆς Κιλισίας!

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπνεύκαμψην ἐπὶ τέλους διὰ τοῦ περὸυβιανοῦ τῆς Καρκύρας, προσερχόμενοι ἐκ Μκυροβουνίου, οἱ ἀγκλητοὶ μὲς συμπολιτῆς Ἰωάννης Πατρικίος καὶ Ἰωάννης Καμπούρογλου, φέροντες τὸ παράσημον Δανιὴλ δ' ἰαξέως. Συμμετέσχον οἱ γενναῖοι ἄνδρες ὅλων τῶν μκυροβουνιωτικῶν ἄγωνων. πολεμήσαντες ἀδικαφόρος, Τούρκους, Αὐστριακοὺς, Ἀλβανικοὺς Σουλδέσμοις, ξηρὰν ἐπὶ τέλους καὶ ὀκλασταν, χέρι μὲ χέρι μὲ τὰ κληληκάσια τῶν Μκυρῶν Ὀρέων, κληληκάσια αὐτοὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Φακίης. Τοὺς ἠκολούθει ὁ φίλος ὑποπρόξενος κ. Α. Λεϊονάρδος, ἀπαρσημοφόρητος αὐτὸς, ἅτε ὑποπροξενεύσας τοῖς φίλοις τὸ παράσημον.

Κατὰ τὰς ἐκ Συρίας εἰδήσεις μὲς οἱ διωγμοὶ τῶν μακκαριστῶν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ὀρθοδόξων ἐξκολουθοῦν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως περιορίζονται καταδιώκοντες τὰ πνεύματα τῶν μακκαριστῶν — καὶ ὁ Θεὸς ξεύσει τί ὑδαρῆ πνεύματα εἶναι — καθέσον τὰ εὐλαθῆ αὐτῶν σώ-

τὴν αἰθουσαν τῆς Νομικῆς σχολῆς, ὅπου ἐξήρχετο ὁ ἀπερίγραπτος θόρυβος. Μετ' ὀλίγου δευτερόλεπτα βεβῆμα σπουδαστῶν καταπλημμύρισε τὰ προπύλαια καὶ τὴν πλατείαν. Κραυγαὶ ἄγριαί, φυσιογνωμίαι ἠλλοιωμέναι, πρόσωπα αἰματωμένα, μαγκούρες εἰς τὸν ἄερα, πιστόλια, γροουχίσμοι, κατὰπληκτώσεις, παρῆγον εἰς τὸν Σωκράτη προμερὸν καὶ λυπηρότατον θέημα· δὲν ἠδύνατο νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Μὲ μίαν ὄψιν ἐκ τῶν ὀπίσω κατέπεσε μετὰ πολλῶν ἄλλων κατὰ τῆς μαρμακρινῆς κλίμακας. Τὰ ἐνδύματα καὶ ὁ πῖλος του ἦσαν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν· μίαν μαγκούραν ἐμέτρησε κατὰ λάθος τὰ νῶτα του. Τέλος κηκὴν κηκῶς ἐφθασε μέχρι τῆς ἑδῶ καὶ διηυθύνθη ὑπὸ τὸ κράτος μωρίων ἀπελπιστικῶν καὶ λυπηρῶν συλλογισμῶν εἰς τὸ Σενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη. Μετ' ὀλίγον φθάνει καὶ τῶ διηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος· ἡ διήγησις του συνεπλήρωσε πλέον τὰς ἀλγαινας ἰδέας τοῦ Σωκράτους· ἦσαν σταγόνες κωνεῖου ὑπερεκχειρίσασαι τὸ πλῆθος ἡδῆ ποτήριον αὐτοῦ.

Ἀλκιβιάδης! λέγει βραδῶς καὶ μὲ τόνον ἀπογοητευομένου ἀνθρώπου, ἐτοιμάσε τάχιστα τὰ πρόγματά! ἐντὸς ἡμισεῖας ὥρα ἀναχωροῦμεν δι' Ἐυρώπην.

Τῶντι μετ' ὀλίγον ἀνεχώρουν ἐπ' ἀμύξης εἰς Πειραιᾶ. Φθῆσαντες εἰς τὰς κλασσικὰς μεταβάσας, κατέ-

θησαν καὶ διέταξαν μίαν λεμωνάδα. Κατὰ κηκὴν τύχην ὅμως εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐν ἀπιστομακ χωροφυλάκων. Ὁ Ἐνωμοτάρχης ἀκακρῶς κηκτεῖ παρετήρει τὸν Ἀλκιβιάδην. Εἶχεν ἐκδράμει μετὰ τοῦ ἀποσπασματός του μέχρις Ἐλευσίνος πρὸς καταδιώξιν ἐνὸς φυγῶδικοῦ, ἐνθα ἔμαθε ὅτι ὁ φυγῶδικος εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις. Μετὰ τινὰ στιγμὴν στραφεὶς πρὸς τοὺς στρατιώτας λέγει: Μωρὲ αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς! μοῦ ξύρισε καὶ τῆς μουστάκης του! Τί τοὺς φυλάτε μωρὲ ἀκόμη; βραρεῖτέ τους!

Οἱ χωροφύλακες ὤρησαν ἄγριοι καὶ τοὺς ἐκτύπων διὰ κωντακίων καὶ λογγῶν ὑδρίζοντες συνάμα. Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης ἦσαν πλέον ἡμιθνηεῖς· ἀλλ' οἱ χωροφύλακες μὴ ἔχοντες πολλὴν συμπάθειαν πρὸς ζῶντας ἀνθρώπους, ἐκρέμασαν ἐκ τῶν ποδῶν τὸν Σωκράτη ἀπὸ τινος δένδρου καὶ ἤναψαν ἄχυρα κατὰ πλησίον τῆς κεφαλῆς του διὰ νὰ τὸν πνίξουν διὰ τοῦ κωντοῦ.

Τὸν δὲ Ἀλκιβιάδην τὸν ἔθησαν ἐντὸς σάκκου καὶ τὸν ἐκύλιον κατὰ γῆς γελῶντες καὶ λακτιζόντες κατὰ σειράν.

Μετ' ὀλίγον δύο ψυχὰι ὡς μελκκαὶ σικκί ἀρίπταντο πρὸς τοὺς Οὐρκανοὺς ἀποκομιζούσαι τὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ τῆς μετὰ δύο χιλιάδας ἐτῶν προῦδου τῆς πατρίδος των.

ματα έτρούπωσαν εις τας τραύμας των, έως οτου παρελήθη ή όργη των γάτων.

Τί άσπετος αυτός ό κ. Καλλιγας; Διά τουτο επέμεινεν όπως ή μεταβολή του νομισματικού συστήματος άρξεται από 1ης Νοεμβρίου, διότι την ημέραν αυτήν συπιπτεν ή έορτή των Αγίων Αναργύρων.

Αυτός τας ημέρας κανενός ύπουργου το όνομα δεν άκούεται τόσον, όσον το του κ. Καλλιγας.

Διά τουτο πολύ δικαίως δύναται να όνομασθ ή ηρας της δεκάρας!

Πολύ άγρίως επιτίθεται ό κόσμος κατά του κ. Καλλιγας.

Νομίζομεν όλίγον άδικον την επίθεσιν.

Ό άνθρωπος έκαμεν ό,τι δεν κατώρθωσεν ουδεις πρό αυτού ύπουργός των Οικονομικών.

Έφραεν ίσοζύγιον εις τόν προϋπολογισμόν. Έπαρουσίασε δε και περίσσευμα.

Ήτο λοιπόν ή ενεργητική του.

Και έλλείψει άργυρών νομισμάτων, έπεσαν εις τόν δίσκον του πεντάροι και δεκάροι.

Ό μύθος δηλοϊ κτλ.

Γράφουσιν ήμίν εκ Σύρου: Ό ιατρός του έντευθεν διεληθόντος Γαλλικού πολεμικού, νοσήσας εκ πυρετού, έστάλη πκρά του κ. Πλοιάρχου εις το ένταύθα Δημοτ. Νοσοκομείον πρός νοσηλείαν. Τήν νύκτα όμως, έν τη παραφορή του, ή και τη άπελπισία του, διότι άντί να τον περιποιηθούν έν τω άτμοπλοίω, ή να τον πέμψουν εις τι Ξενοδοχείον υπό έπιβλεψιν, τόν έπεμψαν εις κοινόν Νοσοκομείον, διαλαθών τους θυρωρούς, ήνώφε την θύραν, και άπελθών εις την προκυμαίαν, έξεδύθη και πεσών επνίγη αυτόχειρα γενόμενος.

Κύριος είδε τώρα πόσα θα μάς ψάλλουν τα Ευρωπαϊκά φύλλα, ότι τόν αυτόχειράσαμεν ήμεϊς.

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

Απόδοσις εις Όδησσόν.

Είχον και άλλοτε έπισκεφθ την Όδησσόν και όμως την φορήν αυτήν, άγνωσ διατί, διεβιβρωσκόμην υπό άτυχημονησίας όπως πατήσω το έδαφός της. Ίσως διότι καλού φίλου ή φιλοξενία μοι ύπέσχετο λίαν ύπερσστον την όλιγοήμερον αυτήν διατριβήν μου.

Φαντασθήτε λοιπόν την θέσιν μου αισθανομένου έντός μου χοροπηδών κολοσσιαίαν φρενητιώσαν άτυχομονησίαν και βλέποντος περί έμέ μετά τόσου φλέγματος και ήρεμίας τελουμένους τους τύπους της ρωσικής άστυνομίας, ήτις διά να επιτρέψη εις τινα την απόδοσιν επί ρωσικού έδάφους, κρίνει αναγκαίον να ύποβάλη αυτόν μέν

υπό τας όχληροτάτας των άνακριτικών έρωτήσεων και ιατρικών έξετάσεων, το δε διαβατήριόν του υπό την πίεσιν τριών διαφόρων σφραγίδων και το μουντζούρωμα τριών διαφόρων ύπογραφών, τας όχληροτάτας των καταλήξεων επιδεικνυμένων, έν ώφ δηλ. ή βίτες ή όφση, και τας άηδεστάτας των τσιφρών.

Διό και όταν διεβήν και το καθαρτήριο του τελωνείου και ήσθάνθην έμκυτόν έλύθεον, συνεκινήθην μέχρι μυχιαιτάτων και έδόξασα τόν Πλάστην μετά κατανύξεως μάτuros των πρώτων χριστιανικών χρόνων. Και ένα έξακολουθήσω ίσως πραγματοποιών την παρομοίωσιν μου ταύτην, χωρίς να εύτρεπισθ ή να λουσθ και να ξυρισθ, ως άνθρωπος, έσπευσα να ριφθ εις τας άγκάλας του φίλου μου, ως ήμην, ταξειδιώτης.

Όλα καλά, μοι είπεν ό καλός φίλος άφου θερμότατα με ένηγκαλίσθη, όλα καλά, αλλά το καπέλο αυτό να το βγάλης.

Έγώ σης βεβαιώ προσεβλήθην από την παρατήρησιν. Ένόμισα ότι ό φίλός μου άπερρίπτετο ούτω άπανθρώπως ως υπερήλιξ και άμέσως άποκαλυφθεις έρριψα επ αυτού βλέμμα επιθεωρητού. Ήτο νεώτατος όμως. Και δεν ήτο δυνατόν να γηράση έντός τόσον βραχέος διαστήματος, ένω μόλις όλίγας ώρας πρό της άναχωρήσεώς μου εξ Αθηνών είχε τελείει έν τω πιλοπωλείω Καντόρου και Κασδώνη τους μετά της κεφαλής μου γάμους του και έντός του άτμοπλοίου διήλθε την σελήην του μέλιτος. Είνε άληθής ότι έδειχθη τρυφερώτατος των νεογάμων, ούδ' επί στιγμην άποχωρισθείς της ξανθής λατρευτής του και τουτο είχέ πως καταβάλλει και ρυτιδώσει, αν θέλετε, αυτόν. άλλ' ούχ ήττον ήτο πάντοτε νεώτατος έτι, άπαρκαμίλλου μελαγχροίνου χρώματος, πλατύγυρος, ως εάν έστέγαζε την κεφαλήν άρτίστα ίταλού. Έννοείται ότι μετά την άυστηράν ταύτην εξέτασιν μη δύναμενος πλέον να έννοήσω τόν λόγον της εκδηλωθείσης υπό του φίλου μου άντιπαθείας πρός αυτόν, άποτόμως πως ήρώτησα:

Μά τί έχει, άδελφέ, το καπέλλο μου;

Βρέ βγάλτην άποκει αυτή την ταρατσα μη σε παρουν για μηδενιστή. . . Είσαι 'σαν συνωμότης μελοδράματος.

Μη ήρχοντο γέλωτες, αλλά και έλαφρά φρικιάσις συγχρόνως. Πρό των όφθαλμών μου διεδύσαν ως άστραπή ή Σιβηρία και όλα αι σκυθικαί στέππαι.

Αν είνε, άδελφέ, από το καπέλλο. . . το βγάξω, έψιθύρισα. . .

Βεβαια από το καπέλο, από το καπέλο βέβαια. Τέ νομίζεις; Έ, φιλαράκο, δεν έτράβηξες συ την δικήν μας την τρομάρα, θα σου τα διηγηθώ και θα ιδής.

Παρετήρησα ότι όλοι οι Έλληνες πείθονται πάντοτε ιδίως εκ της φρασεολογίας, ήν δεν έννοούσι, και έννοείται, ότι και έγώ κατεπεισθη από την ρωμαϊκήν του φίλου μου ρητορικήν. Μετ όλίγα λεπτά έν τω ξενοδοχείω μου απέβαλλον τόν ταξειδιώτην και ένεδυόμην τόν άνθρωπον. Και όταν έτελείωσεν ό μετασχηματισμός μου και εκλειον τας άποσκευάς μου, τότε μόνον παρετήρησα ότι ώμοιόζον έζωθεν μεγαλοπρεπείς καρυφάς του Όλύμπου, έφ' ών επεκάθησαν νέφη άετών, υπό των ύπαλλήλων του τελωνείου εκεί προσεπικολληθέντα. Και ως Έλλην άληθής και άνήρ μεγαλοειδέτης όλίγου δειν έδάκρυον επί τη φυγαδεύσει του δικεφάλου άετου εκ του αυτοκρατορικού των Παλαιολόγων έμβλήματος και του

Βυζαντίου εις Όδησσόν και ή επί των σφραγίδων των ρώσων τελωνοφυλάκων.

Κατέπιχ έν τούτοις τους άναδαινοντας σπαρκατικούς λυγμούς μου και έσπευσα ν' άντικρύσω τόν φίλον μου έν όλη τη άκτινοβολή της νέας μου μεταμορφώσεως και του νέου μου πίλου.

Έτσι μάλιστα, έφώνησεν ως με άντίκρυσεν, έτσι ήμπορεί κανείς να σε παρουσιάση και εις το θέατρον απόψε. Πάμε να πάρωμεν ειπιτήρια.

Στάσου, άδελφέ μια στιγμην.

Τί θέατρο; ρούσικο; Ευχαριστώ. Αφνή με ήσυχο.

Ρούσικο μάλιστα, ρούσικη όπερα, το Cloches de Corneville (ή Καμπάναις της Κερατιάς).

!!!

Ναι, ναι, θ' ακούσης άπόψε της καμπάναις της Κερατιάς ρωσικά.

Να σου πώ την άλήθεια, τρέμω. φοβούμαι μη με ξεχωρύνουν, ως ή καμπάνες των εκκλησιών των.

Μωρέ έλα. . .

Έπεισθην, δευτέρην φορήν νύν, εξ ου ώρήθην να σχεδιάσω διατριβήν περί της επιρροής της ρητορικής του φίλου μου επί του Έλληρος έν γενεί και ιδία επί του επ' αυτού τραταριζομένου Έλληρος ή ρωμηού. Θα την άναγνώσω ή θα την καταχωρίσω εις τόν Παρτσασόν όταν την γράψω, θα ιδήτε τι επιχειρήματα περιέχει.

Και άφου ήγόρασε τα ειπιτήρια και μοι ένεχείρισε το έμόν:

Και πώς λέγουν ρωσιστι το Cloches de Corneville; ήρώτησα:

Kornevilkii Kalakala.

Διερχάγην εις γέλωτας έν μέση όδω. Μη έφάνη τόσω κωμικόν αυτό το καλακιά. ώςτε ήνόησα, ότι θα έπεισομην και να πληρώσω δια να το ιδω, χωρίς ουτε ή ρητορική του φίλου μου να μεσολαβήση, ουτε ή ιδέα του ανεξόδου. Ηρκει να έγνωρίζω ότι καλακιά θα είπη κιμπάνες!

Touriste

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ

Ηρώτων ένα χαρτοπαίκτην: Δικτι προτιμάξ; το παιγνίδι από τόν έρωτα; Διότι, άπεκριθη, δύναται κανείς να παιξη πάντοτε, ενώ δεν δύναται πάντοτε να άγκυξ.

Μεσίτης, άνερχόμενος την κλίμακα του Χρηματιστηρίου, συλλαμβάνει επ' αυτόφορω δωδεκαετή λουστρον, κλέπτοντα το μαυδύλι του.

Παληρόπακιδο! φωνάζει άγρίως, δε ντρέπεσαι να κλέφτης. . . ες την ήλικία σου.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΡΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

(Συνέμειν ήτι προηγούμενον έριτ. 366)

Η άπολογία των κατηγορουμένων, υπήρξεν άκριβής δικαστικής των μαρτυρικών καταθέσεων. ή Όμολόγησαν

ότι κατέλαβον τόν «Λούκουλλον» άγοράσαντες παρά του ύπηρετου Κυριακάτου, άλλ' έν άγνοία της κυριότητας του Δημοπούλου. Ήρνήθησαν ότι βεβαίως και δι' όπλοφόρων κατέλαβον. Κατέδειξαν ότι οι κληρονόμοι του κατά το ήμισυ συγκυρίου Δάλκου έξεχώρησαν αυτοίς τα δικαιώματά των, και κατέληξαν εις το ότι ό Δημόπουλος, μετά όκτώ μηνας, περίλαβε και κατέχει το ξενοδοχείον, μετά του άνήκοντος αυτοίς.

Ός είπον ήδη, ή δίκη αυτή έλαβε παρ' αξίαν διαστάσεις, αίτινες τη έδωσαν διεθνή χαρκατήρα, έν ό καθ' έαυτήν είναι άπλη. Τας διαστάσεις τούτας άπορεύω, διότι όφείλω έν στενωφ να περιλάβω τα καθέκαστα δίκης επί έξάήμερον διαρκεσάσης.

Καλείται εκ νέου εις μαρτυς.

Προϊστάμενος. Αυτό το ξενοδοχείον «Λούκουλος», ώμοιάζε το Hotel de la Ville, ή εκείνο που πηγάζουν οι Σιρνοι;

Είς ένορκος Σίφριος. Κύριε Πρόεδρε, ό Προϊστάμενος δια των έρωτήσεων του καθίσταται όχληρός. (γέλως).

Προϊστάμενος. Κύριε, είμαι νοήμων.

Μάρτυς. Είς τόν «Λούκουλλον» κατόκουν πλύστραι, μπεράγμες, πόρνοι και έμιναν βικισμοί παιδιών. (Γλαρότης)

Καλείται εκ νέου ό παθών Δημόπουλος.

Είς ένορκος σιδηρουργός. Τι κλίνας είχε το ξενοδοχείόν σου; Της Μάλτας ή της Γένοβας, διότι είμαι επισημών και θα κατλαβώ την αξίαν των.

Δημόπουλος. Ήξισαν 60 φρ. το έν και 40 το στρώμα.

Προϊστάμενος. (Ένθουσιών ως έμπορος, ακούων να γίνηται και πρός στιγμην λόγος περί συμφερουσών τιμών, και θέλων να ώφεληθ ή της περιστάσεως της άγορπωλησίας).

Θέλεις να σου σπεκουλάρω εγώ 100 στρώματα, πρός 10 Δραχμάς το έν;

Μετά την κατηγορίαν των κατηγορουμένων έλαβε τόν λόγον ό Εισαγγελεύων Ε. Λυκούδης. Έχει την τέγγην να έξαρτξ του άκρακτηρίου του την προσοχή. Την λέξιν εκλελεγμένην, την ύφήν χαριέντως βέουσαν και πλήρη εικόνων, την παραστάσιν συμπαθή, την κρίσιν άμερόληπτον. Δια του λόγου του ό Κ. Λυκούδης εκκυτηρίασε πών το χριζόν κυστηριάσεως. Είπε τα πράγματα με τ' όνομά των. Είρων άμα και άυστηρός, ήμειλικτος άμα και επιεικής. Έξετύλιξε με τέγγην την κατηγορίαν. Έσκαψε την υπερίσπισιν ένθα ή έλήθεικ παραμορφούτο. Έπατάξε τόν πολιτικώς άνήγοντα, ένθα το πάθος υπερίσχυε. Δεν ήδυνήθη ν' έρνηθ ή τας κατακρήσεις τινών τυραννίσκων Προξένων, και έμειμνη των δικαστικών αρχών, θαάκις δείκνυνται επιεικέις πρός αυτούς. Απολαμβάνομεν της έτεροδικίας έν Τουρκία.

είπεν, ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπολιτισμέ-
νων Κρατῶν. Κινδυνεύομεν ὅμως νὰ ἐξελεγχθῶμεν ἀπο-
τρεχάνοντες τῆς ἐτρεθδικίας, δι' ὅπως ἀντιθέτον λόγον.
«Παραδέχομαι τὸν Δημόπουλον, εἶπεν, ὡς τὸν παρι-
στῆ ἢ ὑπεράσπισις, ὕβριστήν, λιβελλογράφον, ἄξιον διὰ
τὸ ἰκρίωμα. Ἀναβιδόκατέ τον, ὅταν θὰ τὸν δικάσητε,
ἐκεῖ. Πλὴν ἤδη τιμωρήσατε τοὺς ἀρπαγὰς τῆς περιου-
σίας του». Χαρατολιγῶν δὲ προσέθετο. «Ἡ ὑπεράσπι-
σις εἶπεν ὅτι ὁ Δημόπουλος κατήγγειλε τὸν Σκουφρον
τῆ ὑστεραία τοῦ γάμου του, ὅταν εἶδεν αὐτὸν λαβόν-
τα καλὴν προίκα, ὅπως ἀποζημιωθῆ. Ὅντος ἀποδεδειγ-
μένου ὅτι ὁ Δημόπουλος ἐμήνυσε τὸν Σκουφρον τρία ἔτη
μετὰ τὸν γάμον του, δέον νὰ παραδεχθῶμεν κατ' ἀκο-
λουθίαν τὴν γαμήλιον νύκτα τριετίαν ὅλην διακρέσα-
σαν . . . Σὺ εἶπε πρὸς τούτοις ἢ ὑπεράσπισις, νὰ
θέσωμε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας, καὶ δώση-
τε τὴν ψῆφόν σας. Ἦθελα παρακαλέσει τὴν ὑπεράσπι-
σιν νὰ μοι εἴπη πού τοῦ σώματος ἐδρεύει ἢ συνειδήσις,
ὅπως τὴν ψηλαφίσητε . . .

Εἰς ἔνοχος διακόπτω. Τί ἐννοεῖτε ;

Λυκούδης. Ἐννοῶ ὅτι ἢ συνειδήσις δὲν ἐδρεύει οὔτε
εἰς τὰ ὄψα, οὔτε εἰς τὴν βίαν. Σεῖς, ὡς καθηγητῆς, κάλ-
λιον γινώσκετε νομίζω ὅτι ἐξηγοῦμαι σαφέστατα.

Ἡ συνειδήσις ἐδρεύει εἰς τὴν ψυχὴν. Ἄλλως τε ἢ
μετὰ ἐγίναμεν πλέον (τόσας ἡμέρας δικάκοντες) ὄχι κα-
θηγηταί, ἀλλὰ τσαγκαράδες. (Ἰλαράτης).

Ὁ Κ. Λυκούδης καταστρέφει τὸν λόγον ἐξαιτούμενος
τὴν ἐνοχίαν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ κλοπῆ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(12: 319. 365.)

Ἄς μὴ περιρισθῶμεν εἰς τὸν τραγὸν χειρώννακτα.
Ἄς ἀνέλθωμεν εἰς ὑψηλότερα στρώματα τῆς παραλίας,
ὅπου δυνάμεθα νὰ σπουδάσωμεν ὑψηλοτέρως τάξεις τῆς
κοινωνίας. Εἶναι ὀδωδεκάτη. Ἡ ὥρα αὕτη καθ' ἣν ὁ φλο-
γερός Ἥλιος τοῦ θέρους αἰωρεῖται ἐν τῷ κέντρῳ τῶν
γλαυκῶν αἰθέρων ὡς πύρινον στέμμα, εἶναι ἢ καταλλη-
λοτέρα πρὸς τοιαύτην σπουδὴν, καθὼς συνεννοῦσα πάντα
ἀνεξαιρέτως τὰ πρόσωπα καὶ ἀπάσας τὰς τάξεις ἐν τῇ
παραλίᾳ. Ἐπὶ τῶν ποικιλοχρῶν ψηφιδίων, παρὰ τὰ
φιλοπαίγμονα κύματα, μουσικῆ λαμπρῶς καθηρητισμένη
ἀναπέμπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοὺς γλυκυτέρους ἡ-
χους. Ὀλίγους πόδας ἄνωθεν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ἄ-
κρας τῶν κρηπιδωμάτων, πλεῖστα εἶδη εἶναι παρατε-
ταγμένα κανονικώτατα κατεχόμενα ὑπὸ διαφόρων προ-
σωπων. μετὰ τῶν ὁμοίων διακρίνεται τὸ ὠραῖον φύ-
λον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων εἶναι τοσοῦτος, ὥστε μὲ
ἕλην τὴν μεγάλην ἔκτασιν τοῦ κρηπιδώματος κατὰ τε
μῆκος καὶ πλάτος δὲν λείπει ἢ συμπίσει. Οὕτω δὲ κα-
τὰ τὴν μεσημβρινὴν ταύτην ὥραν ἀποτελοῦμεν ἀπαν-
τες τὰ θεάματα μεγίστης οἰκογενείας ἢ τὰ μέλη εἶναι
πλήρη γαυρευτικότητος οἰκειότητος. Καὶ εἶναι τόσον

ὠραῖαι, τόσῳ καμπαί, τόσῳ δροσεραὶ αἱ χερσίσαι Ἄγ-
γλίδες τῆς παραλίας τοῦ Eastbourne, καὶ ἀναδεικνύουσι
τόσον ἀρέλειαν καὶ τόσον ἐλευθερίτητα, ὥστε οὐδεμία
εὐδαιμονία δύναται νὰ συγκριθῆ μ' ἐκείνην ἢν ἕκαστος
αἰσθάνεται εἰς τοιαῦτα βαμικτικὰ μέρη ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ζωηροτάτων ἐκείνων καλλιῶν. Εἶτε τὸ κλίμα, εἶτε
ἢ θάλασσα, εἶτε ὁ βίος, εἶτε ἢ συναίσθησις ὅτι σχεδὸν
ὅλα τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ παραλίᾳ ἐκείνῃ πρόσωπα ἀ-
νήκουσιν εἰς καλὴν τάξιν, δίδουσιν εἰς τὰς καλλοῦσας
ἐκείνας τοιοῦτον ὕψος σπανίας οἰκειότητος καὶ παιδικοῦ
ὄφρους, ὥστε καθίσταται ἀκατανόητον διατὶ ὁ ἀκό-
ρεστος ποιητῆς τοῦ Δὸν Ζουὰν ἤχητο νὰ εἶχον ὅλα
αἱ γυναῖκες ἀπὸ Βορρᾶ μέχρι Νότου ἐν στόμα διὰ νὰ
τὰς φιλήσῃ ἀπάσας διὰ μιᾶς, ἐν ᾧ καὶ ἄνευ τῆς ἀντι-
φυσιολογικῆς ταύτης εὐχῆς ἢ δύνατο νὰ συνδεθῆ τοῦλά-
χιστον μὲ τὰς Ἀγγλίδας ἀπάσας, διὰ μόνης τῆς ἐπι-
σκέψεως τῶν διαφόρων παραλιῶν.

Καὶ ὅπως περικαλλῆ ἀναδεικνύονται τὰ τυπερὰ ἐ-
κεῖνα τοῦ Βορρᾶ πλάσματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠραίας ἐ-
κείνης καὶ ποικίλης φύσεως. Ὅποταν ἢ ἡμίχλη καὶ ὁ
ἀτμός τοῦ Λονδίνου ἐπισκιάζουσι τὰς λεπτὰς καὶ αἰθε-
ρίας νύμφας τῆς Ἀλβιδόνης ὡν τὴν ἔκτακτον καὶ αἰ-
γλήσσαν λαμπρότητα ἀνταποδίδει ἐν μιᾷ στιγμῇ ἢ
ποντικῆς αὐρᾶ καὶ τὸ γλαυκὸν στερέωμα τῶν ἀκτῶν!
Δὲν εἶναι πλέον ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἐκεῖναι! Εἶναι
ἰδανικὰ φάσματα καλλονῆς, εἶναι ὄψασίαι ποιητικῆς
ἐκστάσεως, εἶναι μυθολογικαὶ Νηρηίδες, ἢ Χριστιανικαὶ
Ἄγγελοι! Δὲν εἶναι σάρκες ἐκεῖναι, οὔτε βλέμμα, οὔτε
μεῖδιαμα, οὔτε ρωνή. Εἶναι ἀπρὸς γάλακτος καὶ ἀρτη-
ριακοῦ αἵματος, εἶναι ἀστραπῆ, ἀκτίς, ἀρμονία. Καὶ
ἢ ἐσθῆς τῶν εἶναι τόσῳ ρυθμικῆ καὶ ἐπαγωγῆς ἐν τῇ
αὐστηρᾷ ἀπλότητι ἢτις τὰ χαρακτηρίζει, ὥστε νομίζει
τις ὅτι ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῇ. Ἡ δια-
σκευῆ, ἢ ἐντῆσις, αἱ καμπαὶ καὶ ἢ ἀναλογία ἦν κατορ-
θεῦσι νὰ δίδωσιν εἰς τὰ εὐτυχεῖ ὑράσματα ἄτινα συνι-
στῶσι τὴν ἐσθῆτα τῶν παραλιῶν, τὴν καθιστῶσι θελ-
κτικωτάτην. Πλὴν τὸν στέφανον τῆς χάριτος καὶ τῆς
ἐντελείας ἐπιθέτει τὸ χρώμα ὅπερ λίαν θαυμασιῶς γνω-
ρίζουσι νὰ ἐκλέγωσιν αἱ κόραι τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τινὰς
ἐξ αὐτῶν δεσπόζει τὸ λευκόν, ὅπερ συνδυάζομενον μετὰ
τῆς ἀλκυαστροειδοῦς χροῖας τοῦ προσώπου τῶν, διασπεί-
ρει πανταχοῦ ἤρεμα καὶ ἡδέα αἰσθήματα μετὰ φαντα-
στικωτάτων ἰδεῶν. Ἄλλ' εἰς τὰς πλείστας παρατηρεῖ-
ται τὸ περιφθον καὶ ἐξάσιον Pink-colour, τὸ χρώμα
τοῦ θερινοῦ συρμού ἐν Λονδίῳ, ἀποτελούμενον ἐξ ὠ-
ραίας ροδώδους ἐπιφανείας διατεινομένης ἐπιχαρίτως
ὑπὸ λεπτοτάτων καὶ σχεδὸν ἀεράτων λευκῶν γραμμῶν.
Τὸ χρώμα τοῦτο τῆς ἐσθῆτος βρασιλεύει καὶ ἐν East-
bourne, χρώμα πλήρες ἡδυπαθείας καὶ ἐξάψεως, χρώμα
ἀκατανόητου θελήτρου ἐπιδρωντος ἀμέσως οὐχὶ ἐπὶ
τῶν αἰσθημάτων ἢ τῆς φαντασίας, ὡς τὸ λευκόν, ἀλλ'
ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, χρώμα παράγον τὸ φλογερὸν ἐκείνο
καὶ πυρετώδες αἰσθημα ὅπερ ἐπυρπόλησε τὸν πατέρα
ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφὴν καὶ σύζυγον
του ὑπὸ τὴν ἔκτακτον ἐπήρειαν τοῦ δανεισθέντος εἰς αὐ-
τὴν κετσοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

(ἀκολουθεῖ.)

Timeses.